

Okyanusun 150 Tonu 1

– LunaSecret · 08 Eylül 2015

1.Bölüm - Mor Tüy Dövmeli Okyanus.

Bir tenin yakılır mı kolayca canı?
İçinden çıkartılır mı acımasızca kanı?
Bilseydim, senin mürekkep kokulu kaleminden;
Yayılan ihtirasın, kanlı defterlere bulaşacağını...
Ellerimi çekerdim, bedeninin üzerinden.
Saplayamazdın tenime, ihanetin sivri bıçağını...

Arkamdaki yaraya aldirmeden
Mürekkep kalemini, 0,7 uçlu kalemimden
Kopartıyor, benliğimi kanatıyorsun.
Yokluğumu yanına alıp gidiyorsun.
Bir dakika daha durmadan
Ardından birkaç kırıntı bırakıyorsun.
Eğer ben senin yerinde olsaydım.
Tozlarının adını tüy koyardım.

Her gittiğin adımlarından
Sürünerek her adımında topladığım
Düşmüş meleğin dökülmüş kanatlarından
Kendime bir taç yapardım.

"Ah," diye inler Okyanus. "Hayatım, biraz daha yavaş yapsana! Canım acıyor diyorum!"

Ufuk, makineyi kızdan uzaklaştırıp Murat Boz'un Hadise'ye gitmemesi için kadın hayranlarına attığı bir bakışla baktı karısına. "Bunu nasıl düşünürsün? Gitmiyorum ben bir yere! Ayrıca seni bıçaklamak düşüncesi de nereden çıktı? Olmaz! Kan ve ayrılık dolu şiirler söylemesen olmaz mı?"

"Ama? Kolum?" diye Okyanus söylenirken Ufuk;

"Söyleme. Tamam, mı?" diyerek baktı karısının gözlerine. Kendine yer edinmek ister gibiydi o gözlerde. Fethetmek ve o mavi gözlerinin sahibi olmak. Ufuk tam olarak bunları istemişti.

"Ağzından ayrılmamızla ilgili hiçbir şey duymayacağım," dedi Ufuk makineyi masaya bırakırken.

“Ufuk...”

“Söz vereceksin?” Soru anlamında söylese de, Okyanus biliyordu. Bu bir rica değil, adeta bir emirdi.

“Söz veriyorum. Tamam, senin inadınla baş edemiyorum. Zaten kolumdaki acı da nasıl geçecek hiç bilmiyorum.” Kolunda dövmenin etrafında oluşan kızarıklığa baktı, kaşlarını çattı, sonra başını yana çevirdi.

Çenesini tuttu Okyanus’un, başını kendisine doğru usulca çevirdi. Gözlerini kendi gözleriyle denk düşürdü. “Bir şey yok, geçecek inan bana! Sadece dövmenin küçük bir parçası kaldı. Sen, şiir söylemeye devam et.” Elindeki dövme makinesini masanın üzerine bıraktı. Mor rengi tüy’ün üzerisine üfleyerek soğuk nefesini verdi.

Okyanus, hem kızarmış hem de sinirlenmiş bir şekilde bakıyordu ona. Kocasını için söylemesi çok kolaydı. Gelsin, bir de kendisine dövme yapılsın. “Yok canım! İstersen sana bir dövme yapalım! Makinenin ucunu batıralım koluna, canın acısın!” Ufuk, makineyi eline aldı ve ucunu kızın tenine kondururken, Okyanus bir kez daha inledi.

“Normal konuşmak sana yaramıyor hayatım. Bana şiir kasmaya devam et,” dedi Ufuk ve tüyün detaylarını kızın kolunda şekil vermeye başlamıştı.

Sinirini ve acısını unutan kadın, şiir’ine laf edilmesine kırılmıştı. “Ama böyle deme, Ufuk. Kalbimi kırıyorsun. Şiir kusulmaz, söylenir. Satırlar söylesem, anlamlarından sana nefret kusacağım. Başka bir şey öner.”

“Sayı say!” dedi ve umursamaz bir tavırla boştaki kalan elini salladı. Mürdüm rengi tüyü çizmeye devam ederken, kadının inlemesini umursamamaya çalışıyordu.

“Keşke tenimi dövmeye bulaştırmasaydım,” diyerek sızlandı Okyanus. “Hiç gerek yoktu hâlbuki.”

“Sayı say, benim edebiyat kokan sevgilim.” Kadının yanakları iltifatından ötürü kolundaki kızarıklık gibi kırmızı kesilirken,

“Sayı, çocuklara göre değil mi?” dedi Okyanus.

“Sayı,” dedi Ufuk kaba tavırla. Kızın kolundaki mor tüyü bırakan Ufuk, kızın başparmağına geçmişti. Orada bir yuvarlağı çizdi. Üstüne de küçük mor tüy çizerek, bir yüzüğü andırıyordu.

"Tamam. Sayı olsun. Sayı."

Mini boyuttaki tüyün ucuna da bir ip çizip bileğine doladı ve kolundaki büyük tüyle bir ip çizerek birleştirdi. Okyanus, dişlerini sıkarak saymaya başlamıştı.

" Bir ayı. İki ayı. Üç ayı. Ah! Ufuk ayısı!"

"Ufuk ayısı' adında bir sayı olduğundan emin değilim," diyerek Ufuk ona şüpheyile bakmıştı.

"Biliyorum, yok. Ama dokuz adında bir sayı var. Oradaki 'k' harfini değiştirip, 'm' harfini koyarız. İşte bu senin sayın olur," diyerek Okyanus, asıl noktasını koymuş oldu.

"İşte, Laf Savaşçısı! Şimdi dövmen tamamdır," dedi Ufuk ve makineyi yanlarındaki masaya tamamen bırakmıştı.

"Bu çok... Çok mükemmel. Sahiden acı çektiğime değdi," dedi ve oğlana bakarak, "Sana değdi," diye fısıldadı.

Ufuk, kızın elini ellerine aldı. Üzerindeki küçük tüyün üzerine dolgun dudaklarını getirdi ve orayı öptü.

"Ah, Ufuk... Bu bir rüya olmalı!" diye fısıldadı kadın.

._.*._

Bu bir rüyaydı. Gözleri birden açıldı. Yanına ellerini gezdirdi. Kimse yoktu. Bir başınaydı. Göz kapakları hüznle aşağıya doğru çekildi. Başına düşen bir ağrı yüzünden Okyanus, gözlerini tekrar kapatmıştı. Kaşlarını çatmış, ellerini alnına götürmüştü.

"Başım," diye inledi. "Ne kötü ağrıyor başım? İçkiyi başımla mı içtim acaba? Hayır, ağzımla o mereti kullandığıma eminim ama..."

Etrafına baktı, şişeyi yanında buldu. Anlaşıldı, diye düşündü kız. Gece boyunca uyuklamasına, eski kocası yerine kalbi kadar boş kalmış bir şişe eşlik etmişti.

"Seni bir kez daha elime almayı reddediyorum," dedi şişeye bakıp kaşlarını çatmadan evvel. "Ufuk!"

Eline aldığı gibi şişeyi fırlattı odanın diğer tarafına. Duvardan bir camın kırılma sesleri doldu kulaklarına, alnını kapıya yaslamadan önce. Ellerini başının iki yanına koyarak, kendisini kapıya yasladı. Başından evvel, içi kaniyordu kızın. Yan tarafına baktığında, sol kolundaki dövmeyle fark etti. Bileğinden başlayarak

dirseğine doğru ilerleyen bir tüy d vmesiydi bu.  zerine dokunmak istedi, Okyanus. Hep isteyip de yaptırdığı ve Ufuk'un özenle işlediği dövmesine dokunmak üzere yaklaşan parmaklarına, yine kendisi engel olmuştu. Duraksamıştı ve sağ elini yumruk yapıp, duvardaki yerine konmak üzere hareket ettirmişti.

“Unutmak istiyorum, onu,” diye fısıldadı duvara doğru. “Neden hep aklıma geliyor?”

Alnını duvara yasladı, Okyanus. Elleri başının iki yanındaki konumunda duruyorlardı. Ufuk'un önerdiği gibi, saymaya başladı.

“Bir kırık... İki kırık... Üç kırık...” diye yavaş yavaş sayarken, “Dört acı. Beş kanıyor. Altı geçmiyor,” diyerek hızlandırdı kendisini. İşe yaramamıştı, Okyanus hala rüyasını düşünüyordu. En önemlisi de, kendisiyle boşadığı eski kocasını... Eski günlerini ve güzel hatıralarını hatırladığını fark etti. Duvara alnını daha fazla yasladı, duvarın soğukluğunun vücudundaki sıcaklığını kapatmasını ummuştu. Ama bu pek mümkün olmadı.

Okyanus'un şiddetle esen dalgalarını ortadan kaldıracabilecek kadar tiz bir ses duyuldu.

“Okyanus? Telefon sana geliyor, bebeğim,” dedi bir kız. Okyanus, aniden kendisini duvardan çekti, gözyaşlarını iki eliyle sildi ve sağ omzunun üzerinden arkasına baktı. Kendisine seslenen kişi, kardeşi Aydeniz'di. Kahverengi saçlarının arkasına sarı rengi bandajlar attırmış, k k llerine dokunmamıştı. Kahverengi rengini belli etmek adına, pembe tonlarında farını göz kapaklarında kullanmıştı. Siyah rengi sürmesini gözlerinin altına tek çizgide çekmişti.  zerinde ise yaza renk katabileceği yeşil rengi, askısız, mini bir elbisesi vardı. Uçlarından tutarak eteğini sallayan Aydeniz, fırfır desenlerini Okyanus'a gösterdi. Kardeşine mavi renkli panda desenli pijamalarıyla tezat oluşturduğu için, tekrar kaşlarını çattı. Yüzünü duvara karşi dönerek kardeşinden sakladı.

“Meşgule atar mısın? Kendime gelmem gerek.” Aydeniz, eteğini bırakarak, saçlarını elleriyle havalandırdı ve omuz silkerek,

“Nasıl istersen. Ama hatırlatırım. Bir kez daha kaşlarını atarsan, kırışıklıkların çıkacak,” dedi Aydeniz, Okyanus'tan ayrılmadan evvel.

“Peki, Aydeniz. Dikkat ederim,” diye fısıldadı kendisinden uzaklaşan kardeşine. Duyabileceğinden emin değildi, ta ki onun sesini duyana dek.

“Bana Ay demen gerekiyor! Aydeniz değil!”

Cevap vermemeyi seti, Okyanus. Beyninde yanıt verecek kelimesi olmadığından değil, kadının

ruhundaki cümleleri konuşamayacak kadar yorgundu.

Odasına geri döndü ve pijamalarını çıkardı üzerinden. Sergi günü için önceden hazırladığı kıyafetlerini giymeye başladı. Siyah renkli kalem etekle başladı. Devamını yakası ile düğmelerini fırırla saran, boğazının üzerinde bir brönce gümüş halkası olan gömlekle ile siyah platform ayakkabıyla tamamladı.

Karşı kapıda kalan lavaboya girip elini yüzünü yıkadı. Başını yukarı kaldırdı. Kendisine baktığında çok olmadan edemedi. Aynada yansıyan görüntüsü, kesinlikle kendisi olamazdı. Dört bir yanına dağılmış, kabarmış, siyah rengi saçları, kısarak bakan kızarmış mavi gözleri... Derya, acilen kendisini düzeltmek zorundaydı. Gözlerinin altında birikmiş torbalarını saklamalıydı. Onca geceler boyu uyumayı, kendisine haram kılmıştı; şimdi de bir görüntüsü yüzünden kendisini harap edemezdi. Fondöteni ile yüzünü pudraladı, gözlerinin altına kapatıcı sürdü. Dudaklarına koyu kırmızı bir ruj sürdü ve gözlerinin mavisini belli eder gibi bir içi güçlü olmasa bile, dış görünüşü bunu kapatacaktır.

Saçlarını taradıktan sonra çantasını alıp dışarı çıktı. Telefonun sesi yankılandı, merdivenleri inerken tek tek. Son basamakta durdu. Ceketinin cebinden müziği yayılan telefonu çıkardı. Okyanus'un arkadaşı Şule'nin adı ekranda yazılıyordu.

"Efendim?"

"Kızım niye telefonlarıma bakmıyorsun? Neredesin sen? İki saattir sergideyim, ayakta bekliyorum ve bir dakika bile oturmuyorum. Düşün artık, ne haldeyim! Gelmenizi bekliyorum, Prenses Hazretleri!"

"Tamam, Şule. Hazırım, hemen geliyorum," dedi Okyanus. "Orada her şey hazır mı?"

"Sen hariç her şeyi hazırladık, prenses. Kurabiyeler, kolalar, masa ve sandalyelerin süslenmesi, organizasyon, misafirler derken her şey tamamlandı. Senin varlığın da olsa, sergi muhteşem olacak!"

"Şule? Bana öyle prenses demeyi keser misin? Yakışmıyor bana."

"Ben doğruları diyorum!"

"Tamam. Sadece bana bir sert kahve alabilir misin? Kafam bir milyon oldu. Acaba açık attırmaya çıkarsam, satın alırlar mı acılar içindeki beynimi? Yoksa onu içkiyle uyuşturduğumu görenler, benden tiksindirler mi? Ne dersin?"

"Okyanus? Ben..." derken Şule'nin sözünü kesti.

"Sorun değil. Ben hâlâ iyiyim. Bu günler de geçecek. Sen sadece kahveyi getir, olur mu?"

“Elbette. Başka yapabileceğim bir şey varsa söyle hemen.”

Okyanus tam o anda söylemek istedi. “Beni bu acıdan kurtar,” diye telefona bağırarak istedi. “Beni kocamın hatıralarından kurtar,” demek istedi. Haykırmak! Daha çok haykırmak istedi. Ama bunu yapamadı. Üzüntüsünü gözlerine, güçlü olmaya çalışan yanını sesine yansıtarak, “Teşekkür ederim,” dedi.

Telefon kapatıp başını kaldırdı ve son basamağını inip, kapıya doğru adımlarını atmaya devam etti. Tam kapı koluna uzanacakken, birisi ona “Oknuus!” diye seslendi. Arkasına baktı, Okyanus. Kendisine seslenen kişi ise, Gökdeniz’di. Aydeniz, daima yeşil renginin kıyafetlerini tercih ederken; Güldeniz ise, pembe renklerinin içine girmeyi tercih ediyordu. İkisini ayıran tek farklılıkları, kıyafetlerinin renk tonları olmuştu.

“Oknus? Bekle kız!” dedi Gökdeniz, koşuştururken bir yandan da üstüne başına çeki düzen vermeye dikkat ediyordu. Aydeniz, kızın yanında daha asi ve uslu duruyordu. Koşturarak değil sakın ve yavaşça atıyordu adımlarını.

“Oknus ne demek?” diye sordu Okyanus.

“Okyanus’un kısaltılmışı diyebiliriz. Böyle olursa, daha havalı duruyorsun,” diyerek havasını belli eder gibi ellerini beline koyarak kıza göz kırptı Aydeniz.

Okyanus, yeni isminden epey rahatsız olmuştu. Bunu kardeşi Aydeniz’e kibarca dile getirmek istedi. “Arada eksilen ‘Ya’ kelimesine ne oldu?” Güldeniz, ikizine ‘Ne diyecek,’ düşüncesiyle bakarken Aydeniz, omuz silkti.

“İsmimin ters halini ele geçirmiş gibi olmuşsun, o yüzden onu sildim ve Oknus koydum. Sorun mu bu şimdi? Sergine geç kalacaksın!”

“Sorun olabilecek bir durum görmemiştim ki,” dedi Okyanus. Aslında arada geçen durumu görmüştü ancak söylememişti. İsminin tamamını seviyordu, kısaltılmış ya da değiştirmiş halini değil. Yine de susmuş ve kırgınlığını içine atmıştı.

“Ben de öyle düşünmüştüm, Oknus’um,” dedi Aydeniz, ikizi Gökdeniz’in omzuna elini koyarken. Gökdeniz, o sırada telefonuyla fazlasıyla meşguldü.

“Siz de gelecek misiniz sergiye?” diye sordu Okyanus merakla. Kardeşleri gelirse, sergide daha rahat olabileceğini düşünmüştü. Ancak, istediği olmamıştı.

Dudaklarını somurtup büzerek gözlerini tırnaklarına dikmiş ve “Sergiyle mergiyle işimiz olmaz, kardeşim,” demişti Aydeniz tırnaklarını törpülerken.

“Benim de,” dedi Güldeniz. “Resmi dilde konuşan insanlar arasında boğulmaktansa, Serkan Çayoğlu’nun göğüs kaslarına gözümü dikmeyi tercih ederim.”

Omuzlarını borsaların düşmesi gibi düşürmüştü Okyanus. Kendisinin tabirini yapması istenseydi, üniversiteye yerleşemeyen bir kızın hayal kırıklığı olurdu.

“Tamam, ikizler. Sorumu aklınıza sormuştum, siz de kalbinizle cevapladınız. Bunun için minnettarım,” dedi Okyanus. Arkasına döndü, kapıyı açmaya yeltendi. Biliyordu ki; Okyanus, her zamanki gibi yalnız başına sergisine gidecekti.

Kapıyı açmıştı açmasına ama Okyanus’u bir demet çiçek buketi karşılamıştı. Bir de onu tutan bir yabancı vardı. Üzerinde adamın postacı olduğuna dair kanıt gösteren üniforması mevcuttu. Kaşlarını şüpheyile kaldırarak,

“Bu çiçekler de ne?” diye sordu Okyanus. Postacı, omuz silkerek,

“Hanımefendi, Okyanus Karacan siz misiniz?” diye sordu.

“Benim,” diye cevapladı Okyanus, çiçeği adamdan alıp elleriyle kavrarken. Sonra arkaya doğru uzattı, birilerinin aldığına emin oldu ve kardeşlerine bakmadan,

“Aydeniz, bunu bir yere saklar mısın? Sergiye yetişmeliyim. Geç kalıyorum,” dedi Okyanus.

“Ay diyeceksin bana, diye kaç kere söyleyeceğim!” derken Aydeniz, bir yandan da ellerine verilmiş çiçeklere bakmayı ihmal etmiyordu. Okyanus, kardeşinin hareketlerine başını iki yanına sallayarak tepkisini verdi ve postacıya baktı.

“Şurayı imzalayacaksınız,” dedi postacı, Okyanus’a kâğıdın üzerindeki yerleri gösteriyordu. Onun söylediği her kutucuğa imzasını atmıştı. Zamanında evliliklerine de, imzayı attığını hatırlamıştı. Ufuk’un damatlık içinde ve Okyanus’un gelinliğinin içinde el ele tutuşarak nikâh dairesine doğru koşmalarını hatırladı. O günlerde ikisi de mutluydular, şimdi ise... Gözleri dolmuştu kadının. Tak diye, kalemi koydu ve postacının yanından hızlıca geçmişti.

O sırada gülleri didik didik inceleyen ikizler, birden “Oknus!” diye bağırıldılar. Ama çok geç kalmışlardı. Okyanus, çoktan dış kapıyı kapatmış, şiddetli kapanmasının sesini duyurmuştu. Aydeniz, omuz silkerek, buketin bir sağına bir de soluna baktı. Gökdeniz, telefonu cebine koyarak, çiçeğe bakmaya başladı. Bir

not görünce onu alıp inceledi.

“Yokluğumda karanlık, kalbini kanatıyorsa; aydınlığın resmini çizmeme izin ver.”

“Bu da ne demek böyle?” dedi Aydeniz. Satırlarından bir anlam çıkaramamış, nota şüpheli bir şekilde bakarken kaşlarını çatmıştı.

“Çiçek Ufuk’tan gelmiş demektir, ikiz.” dedi Gökdeniz, imalı bakışlarını kardeşine yöneltti. Aydeniz, omuz silkmışti ama içinde merakı ağır basıyordu. İkizi, kendisinin yerine bir soru sormuştu bile.

“Ufuk, ne yapmaya çalışıyor sence? Seninle bir ilgisi olabilir mi?”

“Benimle mi?” diye soru sorarken kahkahasını atmıştı. “Yok, artık canım, o durumlar artık imkânsız oldu. Ama...” derken bir an düşündü. “Bilemedim şimdi, ikiz. Sadece bu şeyin ucu bana dokunmasa iyi olur,” dedi Aydeniz ve kapıdan ayrılmadan evvel törpüyü kardeşinin eline tutuşturdu.

“Aynen, bana da dokunmasın. Tırnaklarım kırılır!” dedi Gökdeniz, notu yırtmak istedi. Ancak notu Okyanus’un da okuması gerektiğini düşündü ve onu yanındaki Kızılderili heykelinin avuçlarına bıraktı. İkizinin verdiği törpüsünü tırnaklarına sürtmeye ve arkasına dönerek adımlarını atmaya başladı.

**

“Ay, Şule! Bu kahvenin kesinlikle patentini istiyorum. Ruhuma o kadar iyi geldi ki, anlatamam.”

Okyanus’un kahveyi iştahla içmesine ve dudaklarının üzerinde bıyık resmini bıraktırmasına gülümsemişti. Şule, timsah deriyle kaplı çantasından bir mendil çıkarıp Okyanus’un hayali bıyığını silince, kız epey utanmıştı.

“Anaç tavrınla kırık kalmış benliğimi çocuk yaptın, iyi mi?”

“İyi iyi, hem de çok iyi! Sen açıldığına göre kahve sana epey yaradı. Ama ne olur ne olmaz, sen yanına naneli şeker ile aspirini al,” diyerek Şule, Okyanus’un çantasına tıktırdı şekerle aspirini. “Kahvaltı yaptın, değil mi? Yaptığını söyle bana.” Meraklı ve anaç tavrıyla yavrusuna sorusunu yöneltmişti.

Okyanus, hayır anlamında cevabını verince; Şule homurdandı. “Kızım sen şaka mısın? Kahvaltısız niye geliyorsun buraya?” Elinden tuttu. “Gel hadi, gidiyoruz.”

“Nereye? Hani şimdi gelecekti, müşteriler?” diye sorarken yürürken bir sürtünme yaşıyordu, Şule adında bir kuvvet tarafından.

“Kızım, sen harbiden safsın. Sırf buraya çabuk gel diye öyle dedim. Yoksa onlar, 3 saat sonra anca varırlar. O zamana kadar adam gibi bir şeyler yersin.”

‘Yersin’ kelimesini duyduğu andan itibaren Okyanus’un karnında guruldama sesleri çıkmıştı. Bir kez daha utanmıştı Şule’nin karşısında. Merdivenlerden aşağıya indiğinde bir daha konuşmamıştı, sadece onu takip ediyordu. Mini bir lokantayı andıran bir yere geldiğinde Şule kızın elini bırakmıştı.

“Tamamdır, kafeterya’ya geldik. Şimdi bir şeyler yeyince miden epey dolacak! Zinde olacaksınız!”

“Benim akıl, adam gibi olmadıktan sonra bedenim yokluk çekmiş, ne eylersin?”

Şule, sol elini öne doğru uzatarak durmasını işaret etti. “Hop dedik, Okyanus! Bugün sana edebiyat ile konuşmak yasak! Sadece serginle ve midenle ilgileniyoruz. Fark etmedim sanma ama canavarın içinde hala can çekiyor!”

“Siparişiniz nedir?” Okyanus, garsona söz söyleyemeden Şule hemen atılmıştı.

“Arkadaşıma, içeriği bol olacak bir kahvaltı ve çay, bana da bir sütlü kahve ile bir dilim kakaolu pasta.”

“Hemen geliyor, efendim,” dedi

“O kadarını yiyemem! Aç değilim.”

“Saçmalama! Hepsini bitireceksin! İşte o kadar!”

Garson, yarım saat sonra siparişleri getirdiğinde teşekkür ettiler. Ekmeğe reçel sürüp ısırırken göz ucuyla Şule’nin kahveyi içtiğini fark etti. Dudaklarının üzerindeki reçeli Şule, silmeye çalışınca gülümsedi. Gerçekten Şule, anaç duyguları olan çılgın bir arkadaşı.

“Şule, iyi ki varsın. Gerçekten.”

“Asıl sen iyi ki varsın, Tüysüz Meleğim. İyi ki tee liseden beridir arkadaşımın.”

*

Sergiyeye geri dönerlerken Okyanus’u bir sürpriz karşıladı. Gürcan, sağ omzunu boş bir duvara yaslayıp gülümseyerek kendilerine bakıyordu. Yürümeye başlamıştı. Giydiği gri renkli takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle salonun içinde gayet resmi görünüyordu. Sarı saçlarını sağ elle dağıtmaya çabalaması da

dâhil, aynı abisine benziyordu. Abisi Ufuk'la olan fiziksel özelliklerinin benzerliklerini görmezden gelmeye çalışarak el salladı. Gürcan da Okyanus'a el salladı. Yanlarına ulaştığında,

"Merhaba, yenge," dedi. "Nasılsın inşallah?"

"Seni gördüm ya, şimdi daha iyiyim."

"İkizlerin nerede yen- Okyanus abla? Aydeniz gelecek mi?"

"Yok, Gürcan. Gelmeyecekler. Peyzaj'a, Ebruli'ye ya da portre resimlerine bakacaklarını sanmıyorum. Onların tek bildikleri resimler, erkeklerin kaslarından oluşan birkaç uzuvlardır sadece."

"Anlıyorum," derken sesindeki hayal kırıklığını gizlememişti, Gürcan. Ufuk'un Okyanus'u istemeye geldikleri günden beridir; Gürcan, Aydeniz'e bakar bakmaz âşık olmuştu. Ne var ki, Aydeniz, Gürcan'a hiç yüz vermemiş, oğlanın aşkını karşılıksız bırakmıştı.

"Teşekkür ederim, Gürcan. Desteğin benim için çok önemliydi."

"Ne demek yen-" derken öksürdü Gürcan ve 'yenge' demekten son anda kendisini kurtarmıştı. "Yeni sergin eminim mükemmel olacaktır, Okyanus. Sanat eserlerin karşısında hakaret edenin, akıllarından şüphe duyarım."

"Mükemmel olacak ama hiçbiri benim eserim değil. Böyle yaparak kaçakçılık yapıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki malına mülküne zarar veren bir hırsız gibiyim. Bu adi değil." Elinde olmadan sol kolunu ovuşturdu, üzerindeki tüy dövmesinin üzerini tırnaklarıyla kaşdı. Mor rengi tüy dövmesinin bile sahibi Ufuk iken, onu görmek kıza rahatsızlık veriyordu.

"Yenge, saçmalama! Abim, serginin senin yapmana önceden izin vermişti zaten. İstese de karışamaz sana," diyerek sert sözlerini bir noktada bitirmiş, kızın kaşınmasını durdurmuştu.

"Ama?" diyerek soru işaretini kattı ortaya Okyanus.

Gürcan, uzanıp tedirgin kalmış yengesinin elini tuttu. Okyanus, Gürcan'a şaşırmış gibi bakınca, Gürcan gülümsedi. "Güven bana, yenge. İnadından dönmez ama sözünden de geri dönmez. Yani, endişeleneceğin hiçbir şey yok."

Başını salladı, Okyanus. Boşta kalan eliyle kömür karası saçlarının bir tutamını kulağının arkasına attı, "Anladım," sözünü söylemeden evvel. Diğer elini Gürcan'dan kurtarıp ellerini birleştirdi ve önünde çapraz bağladı. Başını kaldırıp Gürcan'a baktı. "Ağabeyinle ilgili bir şey konuşmasak olur mu? Sergime yoğunlaşmak istiyorum. Aklımda kalacak tek anı, müşterilerimin güler yüzü olmalı. Ufuk'un tavırları

değil."

"Nasıl istersen öyle olsun, Okyanus," deyip güven aşısını hastasına uygularken, gülümseyen taraf Okyanus'a geçmişti.

"Çok mükemmel görünüyor!"

"Evet, kesinlikle! Bir tanesini eşime hediye olarak almalıyım."

"Sanatçı, adeta ruhunu ortaya koymuş."

"Bu resimler, sanki bir mucize!"

Müşterilerin iltifatları Okyanus, duyamamıştı. Karşısında ortaya dökülen resme gözlerini kısarak bakıyor, kolunu kaşıyordu. Şule, Okyanus'a baktığında gülen gözleri somurtmuş, azarını vermek üzere ağzını açmıştı.

"Kızım, kaşımasana ikide bir! Saçlarım gibi kolunu kıpkırmızı etmişsin!"

Okyanus, içine derin bir nefes çekerek, kollarını rahat bıraktı. Şule'ye sol kolunu uzatarak üzerindeki dövmeyle gösterdi. Üstelik aynı dövmenin bir de sergide işlenmiş hali vardı ki, tam karşılarında duruyordu. Aynı anda Şule, hem sergideki tüy resmine hem de Okyanus'un dövmesine bakıyordu. İkiyi aynı renklerde ve tonlarda boyanmış, aynı stilleriyle işlenmişti.

"Vay canına! Ufuk, koluna resimle aynı dövmeyle yapmış! Kızım bunu bana niye baştan söylemiyorsun?" derken Şule, şaşkın görünüyordu. Okyanus, dövmenin olduğunu kolunu kızdan uzaklaştırarak, arkasında sakladı.

"Bir önemi yok. Geçti artık."

"İstersen ameliyatla dövmeyle sildirebilirsin. Sana yardım edebilirim," dediğinde Okyanus, başını iki yanına salladı.

"Sırf bir dövme için tenimi kazıtacak ameliyatlara hiç gerek yok. Teşekkür ederim."

Omuzlarına dokunan bir el hissedince arkasına döndü, Okyanus. 30'lu yaşlarında görünen siyah saçlı, mavi gözlü bir kadındı. Üzerinde Dalmaçyalı desenli omuzlarından askılı uzun elbiseyi görünce aklına getirmişti, eğer kadının saçları sadece kömür kadar siyah olmasaydı.

“Bakar mısınız acaba?” diye sordu.

“Elbette hanımefendi,” diyerek kadına yanıt verdi Okyanus. Şule,

“Adımız, Okyanus ile Şule. Evet, memnun olduk!”

Kadın, sağ çapraz yöne doğru emin adımlarıyla ilerledi; Okyanus onu temkin adımlarıyla takip etti. Korkmadan edemedi. Acaba birileri kızın resimleri olmadığını anlamış mıydı? En sonunda bir resmin önünde durdu ve işaret parmağıyla onu gösterdi. Hayır, aslında gemiyle yolculuk eden çiftin resmindeki denizi gösterdi.

“Bu mavinin hangi tonu? Daha önce bu renkte bir mavi gördüğümünden emin değilim.”

İki arkadaş kadına bakmadan evvel birbirlerine baktılar, sonra Şule kızı koluna çimdik atınca, “O ton... Açıkçası o tonu ben hazırlamadım, eski eşim hazırladı,” dedi Okyanus, yutkunma an önce. Resim için çalışmamasını diledim, diye düşündü.

“Öyle mi? Peki eski eşiniz nerededir acaba? Neden sergiye gelmeye teşrif etmediler?”

“O...” derken yutkunarak Gürcan’a baktı. Sonra bakışlarını tekrar kadına çevirdi ve “Öldü,” adında bir yalan fısıldadı.

Ölmesini dilemek istedim.

Gürcan ve Şule, Okyanus’a şaşırılmış şekilde bakarlarken, Okyanus gözlerin sessiz işkencesine, dayanmak adına eteğinin ucunu sıkıca tutmuş, avuçluyordu. İlk avutma Şule’den gelmişti, elini tutuyordu. Sonraki adımını Gürcan, yaptı; omzunu sıvazlıyordu. İçi biraz olsun rahatlamıştı, Okyanus’un.

“Öyle mi? Bilmiyordum. Başınız sağ olsun,” dediğinde başını sallamakla yetindi ilk yalanın kızı.

“Adını verdiniz mi resme?” diye sordu kadın ve Okyanus’a düşünmek için zaman vermişti. Ancak, bir yalan daha diyemedi;

“Okyanus’un 150. Tonu!” diye şakırdadı Şule. Kol dürtme sırası, Okyanus’a geçmişti; Şule ise buna aldırılmıyor, dürtmemesi için elini daha çok sıkıyordu. “Bizzat bizim Okyanus’un adına verilmiş bir tonlamayla yapıldı bu resim. Ne kadar tatlı öyle değil mi?”

Okyanus, hüznüyle başını eğmişti. Ona göre bu ton ismi, tatlı değildi. İşkence vericiydi.

“Öyle elbette. Çok tatlı görünüyor,” dedi kadın. Mavi gözlerini başını eğmiş olan Okyanus’a çevirirken beklenti doluydu. “Acaba tablo hakkında daha fazla konuşmak için sergiden sonra sizinle bir yemek

“Yiyebilir miyiz?”

Şule bir kez daha Okyanus'u kolundan dürtmüş, düşünce selinden uyandırmıştı. Okyanus, kadının ne dediğini duyamamıştı ama ona sormadan,

“Tabii ki,” diye cevap vererek teklifini kabul etmiş oldu.

“Biz iki dakika biz ikimiz bir şey konuşacağız,” dedi Şule. Okyanus'un arkasından dolanarak, Gürcan'ın yanına geldi ve onun kolundan tuttu. Gürcan, şaşırılmıştı onun hareketine ancak karşı çıkmamıştı.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu, Okyanus.

“Çok sürmez tatlım. Sen serginin keyfine bak.”

Gürcan'ı yanına alarak, Şule sergi salonundan uzaklaşırken; Okyanus, resim için kızın gözlerinin içine bakan kadınla kalabalığın ortasında yalnız kalmıştı.